

Prejudiciële vraag

Is de praktijk van een luchtvaartmaatschappij van een partij bij de multilaterale overeenkomst betreffende de totstandbrenging van een Europese gemeenschappelijke luchtvaartruimte (ECAA-overeenkomst) die bestaat in het verrichten van commercieel luchtvervoer van passagiers vanuit een lidstaat van de Europese Unie, waarbij haar land van herkomst wordt aangedaan, alwaar de passagiers samen met hun bagage op een van haar andere toestellen worden gezet, met bestemming een lidstaat van de Europese Unie of een derde land, zulks op basis van één enkel ticket waarop twee verschillende vluchtnummers zijn vermeld, verenigbaar met de uitlegging van het Unierecht in het algemeen en met de uitlegging van artikel 3, lid 1, onder a), i), van protocol VI dat is opgenomen in bijlage V bij de ECAA-overeenkomst in het bijzonder?

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Østre Landsret (Denemarken) op 5 september 2016 — Fidelity Funds/Skatteministerium**(Zaak C-480/16)**

(2016/C 419/42)

*Procestaal: Deens***Verwijzende rechter**

Østre Landsret (regionale rechter van het oosten van Denemarken)

Partijen in het hoofdgeding*Verzoekende partij:* Fidelity Funds*Verwerende partij:* Skatteministerium (ministerie van Belastingen)*Interveniënt:* NN (L) SICAV**Prejudiciële vraag**

Is een fiscale regeling als die welke in de hoofdgedingen aan de orde is, op grond waarvan bronbelasting wordt ingehouden op dividenden die door Deense vennootschappen worden uitgekeerd aan buitenlandse instellingen voor collectieve belegging in effecten die onder richtlijn 85/611/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's) vallen, in strijd met artikel 63 VWEU (vroeger artikel 56 EG) inzake het vrije verkeer van kapitaal of met artikel 56 VWEU (vroeger artikel 49 EG) inzake het vrij verrichten van diensten, wanneer vergelijkbare Deense instellingen voor collectieve belegging in effecten een vrijstelling van bronbelasting kunnen verkrijgen, ofwel omdat zij feitelijk aan hun leden een minimumuitkering betalen waarop bronbelasting wordt ingehouden, ofwel omdat zij technisch gezien een minimumuitkering berekenen waarop ten laste van hun leden bronbelasting wordt ingehouden?

⁽¹⁾ Richtlijn 85/611/EEG van de Raad van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's), PB L 375, blz. 3.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Fővárosi Törvényszék (Hongarije) op 6 september 2016 — Sziber Zsolt/ERSTE Bank Hungary Zrt.**(Zaak C-483/16)**

(2016/C 419/43)

*Procestaal: Hongaars***Verwijzende rechter**

Fővárosi Törvényszék

Partijen in het hoofdgeding*Verzoekende partij:* Sziber Zsolt

Verwerende partij: ERSTE Bank Hungary Zrt.

Andere partij in de procedure: Szeder Mónika

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de volgende bepalingen van Unierecht, namelijk artikel 129 A, leden 1 en 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (Verdrag van Rome), gelezen in samenhang met lid 3 van deze bepaling, artikel 38 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (PB 2012, C 326, blz. 2), artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten⁽¹⁾, gelezen in samenhang met artikel 8 van deze richtlijn, alsook overweging 47 van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad⁽²⁾ aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen (de toepassing van) een nationale wettelijke regeling die een aanvullend vereiste stelt aan een procespartij (verzoeker of verweerder) die tussen 1 mei 2004 en 26 juli 2014 als consument een kredietovereenkomst heeft gesloten die een oneerlijk beding bevat dat de mogelijkheid biedt om de rente, kosten en vergoedingen eenzijdig te verhogen, of dat in een spread tussen bied- en laatkoers voorziet, in die zin dat deze partij, om haar rechten die voortvloeien uit de ongeldigheid van bovengenoemde consumentenovereenkomsten in rechte geldend te kunnen maken, met name in de civiele procedure een stuk [met name een verzoekschrift, een memorie tot wijziging van het verzoekschrift of een als verweer (tegen de veroordeling van de consument) aangevoerde exceptie van ongeldigheid, een memorie tot wijziging van deze exceptie, een tegenvordering of een memorie tot wijziging van deze vordering] moet indienen dat bepaalde gegevens moet bevatten om de rechter in staat te stellen de zaak ten gronde te behandelen, terwijl andere procespartijen die niet als consument een kredietovereenkomst hebben gesloten, alsook procespartijen die in dezelfde periode als consument een andere soort kredietovereenkomst hebben gesloten dan bovengenoemde, niet verplicht zijn om een dergelijk stuk met een aldus vastgelegde inhoud in te dienen?
- 2) Ongeacht of het Hof de eerste vraag, die algemener is dan de tweede vraag, bevestigend dan wel ontkennend beantwoordt, moeten de in de eerste vraag genoemde bepalingen van Unierecht aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een procespartij die als consument een kredietovereenkomst heeft gesloten zoals bedoeld in de eerste vraag onderworpen is aan de hierna onder a) tot en met c) genoemde dwingende aanvullende vereisten, volgens welke:
 - a.) het processtuk — het verzoekschrift, de memorie tot wijziging van het verzoekschrift of de als verweer (tegen de veroordeling van de consument) aangevoerde exceptie van ongeldigheid, de memorie tot wijziging van deze exceptie, de tegenvordering of de memorie tot wijziging van deze vordering — dat in het kader van de gerechtelijke procedure moet worden ingediend door een procespartij (verzoeker of verweerder) die als consument een kredietovereenkomst heeft gesloten zoals bedoeld in de eerste vraag, slechts ontvankelijk is — dat wil zeggen slechts ten gronde kan worden onderzocht — indien de procespartij daarin niet alleen vordert dat de rechter de in de eerste vraag bedoelde, door haar als consument gesloten kredietovereenkomst geheel of gedeeltelijk nietig verklaart, maar ook dat hij de aan de volledige nietigverklaring verbonden rechtsgevolgen toepast, terwijl andere procespartijen die niet als consument een kredietovereenkomst hebben gesloten, alsook procespartijen die in dezelfde periode als consument een andere soort kredietovereenkomst hebben gesloten dan bovengenoemde, niet verplicht zijn om een dergelijk stuk met een aldus vastgelegde inhoud in te dienen?
 - b.) het processtuk — het verzoekschrift, de memorie tot wijziging van het verzoekschrift of de als verweer (tegen de veroordeling van de consument) aangevoerde exceptie van ongeldigheid, de memorie tot wijziging van deze exceptie, de tegenvordering of de memorie tot wijziging van deze vordering — dat in het kader van de gerechtelijke procedure moet worden ingediend door een procespartij (verzoeker of verweerder) die als consument een kredietovereenkomst heeft gesloten zoals bedoeld in de eerste vraag, slechts ontvankelijk is — dat wil zeggen slechts ten gronde kan worden onderzocht — indien daarin naast de volledige nietigverklaring van de in de eerste vraag bedoelde consumentenovereenkomst niet tevens wordt gevorderd dat daaraan dat rechtsgevolg wordt verbonden dat erin bestaat dat de procespartij wordt hersteld in de toestand die bestond vóór de sluiting van de overeenkomst, terwijl andere procespartijen die niet als consument een kredietovereenkomst hebben gesloten, alsook procespartijen die in dezelfde periode als consument een andere soort kredietovereenkomst hebben gesloten dan bovengenoemde, niet verplicht zijn om een dergelijk stuk met een aldus vastgelegde inhoud in te dienen?
 - c.) het processtuk — het verzoekschrift, de memorie tot wijziging van het verzoekschrift of de als verweer (tegen de veroordeling van de consument) aangevoerde exceptie van ongeldigheid, de memorie tot wijziging van deze exceptie, de tegenvordering of de memorie tot wijziging van deze vordering — dat in het kader van de gerechtelijke procedure moet worden ingediend door een procespartij (verzoeker of verweerder) die als consument een kredietovereenkomst heeft gesloten zoals bedoeld in de eerste vraag, slechts ontvankelijk is — dat wil zeggen slechts ten gronde kan worden onderzocht — indien het een wiskundig uiterst complexe (door de nationale bepalingen omschreven) afrekening voor de periode tussen de aanvang van de contractuele relatie en de indiening van het verzoekschrift bevat, die bovendien met inachtneming van de regels inzake de omzetting in Hongaarse forint dient te worden

verricht en die voorts een gedetailleerd, uitgesplitst overzicht moet bevatten dat cijfermatig kan worden gecontroleerd en dat de volgens de overeenkomst vervallen aflossingen, de door de verzoeker verrichte aflossingen, het bedrag van de aflossingen die zijn vervallen indien het nietige beding buiten beschouwing wordt gelaten, en het verschil tussen deze waarden vermeldt, alsook het totale bedrag dat de procespartij die als consument een kredietovereenkomst heeft gesloten zoals bedoeld in de eerste vraag nog verschuldigd is of eventueel te veel heeft betaald aan de kredietinstelling, terwijl andere procespartijen die niet als consument een kredietovereenkomst hebben gesloten, alsook procespartijen die in dezelfde periode als consument een andere soort kredietovereenkomst hebben gesloten dan bovengenoemde, niet verplicht zijn om een dergelijk stuk met een aldus vastgelegde inhoud in te dienen?

- 3) Moeten de in de eerste vraag genoemde bepalingen van Unierecht aldus worden uitgelegd dat de schending ervan door de oplegging van de hierboven in de eerste en de tweede vraag genoemde aanvullende vereisten tegelijkertijd een schending vormt van de artikelen 20, 21 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (PB 2012, C 326, blz. 2), waarbij (ten dele ook in de eerste en de tweede vraag) mede rekening moet worden gehouden met het feit dat de nationale rechterlijke instanties krachtens de arresten van 5 december 2000, Guimont (C-448/98, EU:C:2000:663, punt 23), en 10 mei 2012, Duomo Gpa e.a. (C-357/10–C-359/10, EU:C:2012:283, punt 28), en de beschikking van 3 juli 2014, Tudoran (C-92/14, EU:C:2014:2051, punt 39), de Unierechtelijke regels inzake consumentenbescherming ook moeten toepassen op niet-grensoverschrijdende, dat wil zeggen zuiver nationale situaties, of moet worden aangenomen dat er sprake is van een grensoverschrijdende situatie op grond van het loutere feit dat de in de eerste vraag genoemde kredietovereenkomsten in vreemde valuta luiden?

⁽¹⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

⁽²⁾ Richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (PB 2008, L 133, blz. 66).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vrhovno sodišče Republike Slovenije
(Slovenië) op 14 september 2016 — A.S./Republiek Slovenië**

(Zaak C-490/16)

(2016/C 419/44)

Procestaal: Sloveens

Verwijzende rechter

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: A.S.

Verwerende partij: Republiek Slovenië

Prejudiciële vragen

- 1) Strekt de rechterlijke bescherming van artikel 27 van verordening nr. 604/2013 zich uit tot uitlegging van de voorwaarden van het in artikel 13, lid 1, neergelegde criterium indien een lidstaat besluit om een verzoek om internationale bescherming niet te behandelen, een andere lidstaat reeds heeft erkend verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek van de verzoeker op dezelfde grondslag, en de verzoeker dit betwist?
- 2) Moet de voorwaarde van illegale overschrijding in de zin van artikel 13, lid 1, van verordening nr. 604/2013 zelfstandig en autonoom worden uitgelegd, dan wel worden beschouwd in samenhang met artikel 3, punt 2, van terugkeerrichtlijn 2008/115 en artikel 5 van de Schengengrenscore, die de illegale overschrijding van een grens definiëren, en geldt deze uitlegging voor artikel 13, lid 1, van verordening nr. 604/2013?
- 3) Gelet op het antwoord op de tweede vraag, moet het begrip illegale overschrijding zoals bedoeld in artikel 13, lid 1, van verordening nr. 604/2013 in de omstandigheden van de onderhavige zaak aldus worden uitgelegd dat er geen sprake is van illegale overschrijding van de grens wanneer de overheid van een lidstaat de overschrijding van de grens organiseert met het oog op een doorreis naar een andere lidstaat van de Europese Unie?